

Salgótarján és Vidéke.

Szépirodalmi és közgazdasági hetilap. — A Polgári Kör hivatalos lapja.

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 10.—	A Polgári Kör tagjai és tanítók részére:	
Fél évre . . . 5.—	Egész évre . . . 6.—	
Negyed évre . . . 2.50	Fél évre . . . 3.—	
Egyes szám ára 20 fill.	Negyedévre . . . 1.50	

Feladós szerkesztő:

Dr. CZIGLER JAKAB

Minden a lap szellemi részét illető közlemények valamint hirdetések és előzetesek a „Salgótarján és Vidéke” szerkesztőségéhez, vagy a Boros nyomdába intézendők.

M — — k, 1909. szept. 5.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Figyelemmel kísérem a salgótarjáni viszonyokat, mert hát szeretem szülővárosom. Régenen elszakadtam szülővárosomtól és egy kedves siron kívül ott künn a temetőben nincs senkim kihez a rokonság és szeretet szála fűzne.

A véletlen úgy hozta magával, hogy Salgótarján környékén akadt dolgom a valóban örültem, hogy viszontláthatom szülővárosom és felkeresem édes jó anyám sírját. Kíváncsi voltam, mennyire változott Salgótarján 24 év óta, mert ennyi ideje hogy itt nem voltam. A véletlen úgy hozta magával, hogy a hajnali vonattal jöttem Budapestről. A pályaudvaron meglepett a villanyos világítás és megvallom, mire körülnéztem magam és kimentem már kocsit nem kaptam, mert csak egy kocsi volt az állomásnál és az el volt teljesen foglaltva. Az én hibám gondoltam, és nolens volens gyalog neki indultam, sajnálva azt, hogy szülővárosom most is csak olyan messzi esik az állomástól mint régen. Az út a vasuti állomástól a városba még tán sokkal rosszabb mint az én időmben volt.

Nem is bántam, hogy gyalog jöttem, mert képzelem mekkora portengert verhetnek fel itt a robogó kocsik és mekkora

sár lehet itt ősszel és tavasszal.

Amint Salgótarjánhoz közeledtem, feltűnt a sok új épület, úgylátszik épül és szépül szülővárosom. Feltűnt a Hirsch és Frank-gyár ezt meg kell néznem, ez azelőtt itt nem volt. Tovább menve feltűnt a villany-telep, de bizony csodálkoztam a sok pislogó, mécsen, gondolva azt, ezért a pénzért tán jobb világítás is lehetne itt. Fáradt voltam és vendéglőbe igyekeztem és a szép zsidótemplom mellett elhaladva, találtam is egy szállodát, külseje jó helyet ígért, csak a szálloda előtt borzasztó bűz volt. A szállodával meg is voltam elégedve Reggel elhatároztam, hogy most már bejárom Salgótarjánt. A Pannónia mellett feltűnt a Vadász szálloda, feltűnt azért, mert még mindig úgy találtam mint azelőtt 24 évvel volt, alig változott valamicskét, pedig mily szép és nagy helyen fekszik, mily szép szállodát lehetne oda építeni szinkörrel és vigadóval, mi pedig Salgótarjánban nagyon is kifizetné magát, mert modern vendéglő nincs. Kérdezősködtem a szálloda tulajdosáról és azt mondták, a község egyik leggazdagabb embere. Csudálom, hogy oly kevés benne a praktikus vállalkozó szellem. A község főutcáján végigmenve, feltűnt ugyan egy pár újabb csinos épület, de feltűnt a sok piszok és bűzös álló víz. Feltűnt az, hogy Salgótarjánban négy nyomda van és két helyi lap, ez vagy nagy fejlődésre, vagy nagyon is sajnálatos üzleti konkurenciára mutat. Bámultam

a vizen-túli utcán, mely bizony nálunk a legszebb és legrendezettebb utca a örültem a Tarján-patak szabályozásának a valóban örültem annak, hogy az utcákon többnyire magyar szót hallottam, holott az én időmben itt bábeli nyelvzavar uralkodott.

En ezt az iskoláknak tudom be és jól esett látnom, a szép új polgári iskola épületét és az új állami népiskolákat. De feltűnt nekem egyúttal az is, hogy a szép épület bizony nem felel meg egészen rendeltetésének, mert nincs udvara, nincs játszótér, ami már egy modern iskolánál föltétlenül szükséges. Kár, hogy ott az igazgatónak lakása nincs. Miért építették az egyiket egészen a községen kívül, ott a sáros utca végébe, nem tudom, de gondolom, talán tekintettel voltak a Forgácsaknai gyermekekre is. A Hirsch-gyárba bejutnom nem sikerült, de megnéztem az üvegyárat és a Rimamurányt, mely egész külön város a községben, különösen szép az Inaszó-felé épülő munkástelep. Egy munkásforma embertől kérdeztem a telep nevét s ő gúnyosan mosolyogva azt mondta: Jónáschfalva. Nem tudtam a gúnymosoly okát és kérdezősködtem, ki az a Jónásch, azt mondták a gyár igazgatója. A gúnymosolyt most sem értem, mert illőbb nevet nem is tudnék a telepnek, mint ha annak nevét viseli, kinek létét köszönheti.

Községünk környéke nagyon szép és csak az fájt, hogy a vágóhid mellett szép erdő, ami legkedvesebb kiránduló-

TÁRCZA

Füldőlevél.

— Irta: dr. Soltész József. —

Kedves Szerkesztő Úr!

Ugy-e nem haragszik, hogy oly kedvesen szólított meg, de fürdőben vagyok és a kezelő orvos, pardonnel a királyi tanácsos úr, (nagyon haragszik érte, az öreg ur, ha másképp szólítjuk) azzal fogadott első vizitem alkalmával, „Édes Nagyságos Asszonyom! ha azt akarja (hogy ne akarnám gondoltam magamban, ha ilyen édesen szólít meg) hogy a kúra eredményes legyen, mindig vig kedélyűnek kell lennie, otthonra most nem szabad gondolnia, (ha ezt a férjem tudná!) — csak a fürdőnek és a proceduráknak éljen.

Őszintén bevallom, hogy nem igen értettem, hogy micsoda csodabogár ez a procedura, de azért, hogy nő méltóságomat, a kir. tanácsos úr előtt, ne derogáljam, komolyan bólintottam fejemmel és feltettem magamba, hogy vig leszek és, a procedurákat is tiszteltetben fogom tartani.

No, de kedves Szerkesztő ur, csunyánul megártam, Isten óvja magát, meg a többi felebarátaimat akár férfi, akár női ágról legyenek azok, a proceduráktól, hát van e

fogalma, hogy mit jelent ez a ropogós kiejtésű szó? Dehogyan van, nem is lehet, mert hiszen, tudtommal még Y . . . t fürdőbe nem látogatott el soha.

De szép lassan elbeszéltem. Odaérkezésem utáni másodnapon, korán reggel felkeltem, mintán remekül aludtam, oly vig kedélyű voltam, hogy megőlelhettem volna a földgömböt, csak egy gondolat bántott, hogy mit hoz ez a rejtélyes procedura.

Hat óra volt, siettem a forráshoz, hogy az előirt, savóval hígított, három decit hőpintsem, mondhatom, hogy életemben jobbat is ittam, mint ezt a kötes izű, nem épen jó szagu lórét, de mi mindent nem tesz az ember, egészsége érdekében?

Mintán az előirt ivókurán átestem, mely mellel megjegyezve, kicsit lelohasztotta aranyos kedvem, bevettem gyógyszer szabályos fröstökömet, mely állott karlsbadi cvibakból (hiába a magyar nem tudja a vizet úgy értékesíteni, mint a piszeorru cseh) melynek megpuhítására szolgált egy — Thill apónál „fröccsök” kiszolgálásár használt pohárban levő kb. három deciliter meleg tej.

Brr! En és tej! soha életemben nem szívtam, szokott reggelim a következőkből állott. Két puha tojás pohárban, egy nagy csésze, ánom Suchong-forrázat, valódi cubarummal hígítva, vagy tíz szeletke prágai sonka (ezt Kassáról hozattam, csak a hír kedvéért rátukmálták a prágai előnevet, hiába, a magyar disznó sem olyan mint a

cseh) confect számba egy porció felvágott, hozzá három ropogós császárszelet, és most — sirhatnék — itt ülök három deciliter tej mellett és kitörhetem a fogaimat, (megszórom, hogy Bellák dr. műremekei) a kemény karlsbadi.

A teát, rumot és egyéb jó italokat idegességem miatt, a többi izletes falatokat pedig azért jónak találta eltüntetni, Tausak tanár ur, mert gyomromat, a rendes mértéknel nagyobbbnak találta.

Ha minálunk asszonyoknál divat volna, kalapot emelnék a tudós tenár előtt, nem látta a gyomromat és mégis valahogyan rá-tukmálta, hogy az utóbbi időben megnőtt volna, szegény ártatlanom. Elég ahhoz, lenyeltem diétás reggelimet és újra neki vágtam az erdőnek, hogy mint Tausak tanár ur mondja, tízenöt kilogramnyi túlsúlyomat, a rendesre leszállítsam.

Tíz óra körül járt az idő, amint visszaérkeztem, hazaérkezésem után, gyorsan fürdőt toaletba bujtam, mert 10 óra 15 perckor kezdődik a procedura, a hidegvízgyógyintézetben, kíváncsiságom most tetőpontján volt.

Végre megnyitlak előttem, a procedurák rejtélyes műhelyének ajtaját és a mint beléptem, szemben találtam magamat egy, becsülésem szerint, körülbelül százhusz kilogrammnyi súlyú, vörös arcú nő monstrummal, ki hajlongások közt vigyorogva egyre-másra rikácsolta: kezitskölokom naccságal! Félénken adtam át neki, az oraoi rendelőlapot, melyet

helyünk, ki lett vágva. Bámultam, midőn az itteni lakásmizériáról és a lakásdrágaságról értesültem és azon csodálkoztam, hogy olyan helyen mint Salgótarján, hol annyi a jobb munkás elem és hivatalnok, még nem egyesültek, hogy saját lakóházat építsenek, mint az annyi sok helyen már régen meg van. Igaz, hogy itt kevés az erre alkalmas terület, de azt hiszem egészen megfelelne a fürdő melletti nagy telek. Ennél a fürdőnél sokkal szebb és modernebb fürdőt, pláne az ugynevezett uszodánál, már sokkal kisebb helyeken láttam, ugylátszik itt is hiányzik a vállalkozó szellem. De ami nekem valóban feltűnt és amiben talán Salgótarján vezet, az a társadalmi élet teljes hiánya. Kerestem Kaszinót, az a községben nincs, mondták ugyan van a helyett a Polgári Kör, egyik ismerősömmel felkerestem, de ott egy árva lélek nem volt, a vendéglős azt mondta, hogy a gyűléseken kívül, nem is szokott oda senki jönni. Itt mint észrevettem a társadalmi összefüggések a vendéglőkben vannak és mint láttam ott az egyedüli téma a — kártya, a játékszenvedély valóban feltűnt, csudálatom, hogy a hatóság ennek nem vet gátat. Nehéz helyzete lehet itt az előljárásnak, hol a közügyek iránt olyan kevés az érdeklődés.

Sok minden feltűnt itt nekem, amiről becses engedelmevel később akarok beszélni, addig is Isten velünk.

Tarjáni.

Egyről—másról.

— Mlop. —

Kolera! . . . Kolera! . . .

Hol a kolera? Itt a kolera! Variálja most a főszolgabírótól kezdve az utolsó hajduig minden hatósági személy. Négyen—öten, bíró, rendőrkapitány, főorvos, jegyző összeakaszkodnak és kocsmában, péknél szörnyű igyekezettel keresik a kolérát . . . Pedig hát igazán könnyű rátalálni . . . A piacon 3—4 krajcárért árult felvágott dinnye darabok, miket a kocsik és az utcseprők által felkavart piszok, por még rondábbá, még

lassan átbetűzte és annak bevégeztével, bevezetett egy kis fülkébe, ahol előkészített a procedurára.

Tényleg nem tudom, hogy irjam le azt a mi most következett, böngésztem az összes bel- és külföldi szótárakat, de higgye el, hogy nem találtam megfelelő kifejezéseket, mindama merőnyletekre, melyet a marcona, százhuszkilos nő rajtam — valami titokzatos rendszert követve — elkövetett és nem veszi rossz néven ha magyar nyelven megkísérlem leírni:

Neki gyürkőzött, hatalmas mancsát bekente vajami kenőccsel (a III. osztályú fürdő-áldozatoknál valószínűleg a markába köp) és eleinte meglehetősen előzékenységgel kezdte testemet kengetni, de azután neki-dühösödött, gyömbösölte, veregette, csapkodta, vagdalta, szelte, minden kezeérintésére nyögtem, később azonban azt sem bírtam már és apathikusan tűrtém a procedurát.

Negyedórai kínzás után, mely beilelt volna a középkori inkuizíció kinkamarai mutatóványok egyik számának, gyérülni kezdtek az ütlegek, amit műnyelven úgy hívnak, hogy masszáz, kínzóm minden porcikája csurgott az izzadságtól, végre egy nyájas mosoly kíséretében, még egy jóindulatu ököldörög és felkelhettem, ha bírtam volna.

Mínthogy sehogysem tudtam feltápaszkodni, a fürdőnő egy rántással talpraállított, bevezetett a fürdőterembe és mintán egy rocska hideg vizet, izlelőből, lapockám közé öntött, beültetett egy kádba.

egészségtelenebbé tesz, a sok romlott dinnye, ami heteken keresztül egy halomban bűlik az egészséggel s amit égi mannaként fogyaszt a nép, az Istenadta nép a tarjáni Istenverte közegészségügy nagy dicsőségére, a Rákos-gyógyszertár melletti pataokban legelő disznók, kik legelés közben alaposan megjavítják az egészségügyi viszonyokat, a Deutscher-berger-féle ház melletti nyitott, tehát nagyon bűdös csatorna, a Czirbesz-féle vendéglő körüli irtózatossz bűz, a Káposzta és Széna téren heteken keresztül összegyűlemlött s rothadásnak indult szemet, piszok, moslék, rongydarabok, az úton-útfélen ácsorgó, a „járdán“ fekvő piszokos, inficiált cigányok, piaci legyek . . . stb.

Hol a kolera?

Itt a kolera!

Hírlapi cikkeivel, párbeszédével, verseivel, interjuival és összes 100-sz vicceivel ismét aktuális nálunk régi elválaszthatatlan polgártársunk: a salgótarjáni sár. Ha minden sor helyett, amit már erről a szerencsétlen sárról összeírtunk mi „írók“, csak egy csipetnyi sarat elvittünk volna, akkor ma a tarjáni sajtó orgánumok téma sorvadásban szenvednének s cikk hiány miatt nem jelenhatnének meg. De jó az Isten! s miként minden munka meghozza a maga gyümölcsét (így tartják legalább is az ősi társadalom tudósok) úgy minden őszi eső meghozza Salgótarjánnak az ő elválaszthatatlan sarát, s megmenti a tarjáni sajtóorgánumokat. Ez ünnepélyes alkalommal — az első sár — nem akarok tehát senkit se szidni s nem kívánom, hogy takarítsák el a sarat. Isten mentsen meg! Nem elég érett még az ügy ilyen radikális gyógymódra. Csak konstatálni kívánom azt, hogy itt van ő, ami büszkeségünk, egyetlen hírességünk . . . „s nagy ami szívünknek ő gyönyörűsége.“

Akinek orra van és azt szaglásra is használja az kell, hogy puszkaporszagot érezzen. Mert — egész komolyan — háború lóg a levegőben. Hát nem olvasták önök a harci riadót, amit az úton osztogattak és a falra kiragasztottak, az ujságok híreit, jobban

Alig, hogy fenekét értem, kezdett dörzsölni, azt hittem, hogy tisztára lehámozza a bőromet, aztán felállított, hogy mi történt most velem határozottan nem tudom, csak éreztem, hogy egy valóságos vízözön megy rajtam végig, alig tudtam lélekzetet venni, csak prűszköltem, fújtam a számba özönlő vizlömeget. Végre az is megzűnt, kibotoráltam a kádból, hamar felöltözködtem és szöktem a veszedelmes színhelyről, be az erdőbe, térdemre rogytam, és megfőszöntem a gondviselésnek csodás megmentéséért. Hát ez a procedura! Átkozott gyűjné!

És miért kell azt mind eltűnnöm? Azért mert rámfogták, hogy ideges vagyok. Higgye el, kedves Szerkesztő ur, nem vagyok ideges, igaz, hogy az urammal, az utóbbi időben, egy kicsit többet veszekedtem, hogy a családnek egy pár bögrét fejéhez vágtam, amiért mai napig a tizedik is felmondott; szomszédjaimmal is hadi lábon állok, az is igaz, hogy ha nem tudtam aludni felvertem az egész házat, meggyújtottam az összes villanylámpákat, néha zongoráztam is, a miért másnap, éjjeli csendháborítás címén, a rendőrséggel meggyűlt a bajom. Hát ez idegesség? Ez egyszerű dzsentri modor, semmi más, de hát manapság, minden passziót betegségnek tartanak, és így nem marad egyéb hátra mint tovább procedurálni.

Isten vele! Rövidesen ismét írni fog, eddig is félig agyencsanyargatott

Lapjának Hd Olvasónője.

mondva harctéri jelentéseit, amelyek öles betűkkel hirdetik, hogy háboru van, véres, irtó háboru? Nem látták önök izgatottan le a fel szaladgálni a vezéreket s attasékat távcsővel, mappával s mi egymás harci eszközökkel? Zászló, falragasz, kiáltvány, felhívás, a bankokban felmondták az összes betéteket, a rendőrség állandó kézenlétben, az összes korcsákat becsukták s két hetes alkohol tilalmat adott ki a község előljárósága, izgatottság, lőtás-futás, élénkség, annyira, hogy a rend fenntartására polgárőrséget kellett szervezni. S a casus belli az, — hogy iskolai cikkek a legolcsóbban a Boroa nyomdában szerezhetők be.

Hirek.

Van, de nincs . . .

Ezen cím alatt foglalta össze igen tisztelt lapársunk nagyon helyesen azon ostorozandó ferdeségeket, amelyek egyes intézményeinknél fellelhetők. Van, de nincs, mert nem ad életjelt magáról, senki sem tudja, hogy mi van vele.

De a cikkíró, amidőn állításait példákkal akarta illusztrálni, kissé túllőtt a célon, kimondván, hogy többek között a leány egyesület is olyan valami, ami van, de még sincs, mert senki sem tudja, hogy mi van vele. Hát ez tévedés és mint ilyen sértés is a fiatal leány egyesületre. Mert ha nincs leányegylet, az nem szégyen, ha van leányegylet, az már az összetartani akarásnak egy különös örvendetes tünete, amiért a kezdeményezőket dicséret illeti, de hogy van és még sincsen, ez már sértés, mert ez azt mondja, hogy a lányok minden különösebb cél nélkül épen hogy gyűléseztek, választást játszottak, de semmit nem tesznek és nem is akarnak tenni.

A hiba tehát az, hogy a cikkíró, akinek intencióit becsülöm, egy kissé hamar sorozta a leányegyesületet a ferde és elaludt intézmények közé és kissé hamar kondította meg felette a lélekharangot. Azt hiszem, hogy ha egy egyesület, melynek alapszabályai jelenleg valahol a belügyminisztérium egy poros fiókjában alusszák boldog álmukat, negyed esztendei fennállás után még semmi különösét nem mutatott, még azzal nem aludt el. Az egyesület maga olyan időben alakult, amidőn előre látható volt, hogy rögtön nem működhetik, mert hiszen akkor tavasz volt, a tisztikar két legfontosabb tagja: elnök és titkár, akik az egyesületet irányítják, tanár és tanár, akik nyáron szabadságra mentek és a nyár különben sem alkalmas arra, hogy a leány egyesület céljait megvalósítsa.

Ez a cél vezérelte az ideiglenes vezetőséget, midőn folyó hó 5-én ülést tartott és kimondotta egyhangu határozattal, hogy az egyesület fennmarad, alapszabályaiban kifejezett céljait meg akarja valósítani és arra minden eszközt fel is fog használni. És a gyűlés lelkes hangulata után ítélve a sikerben bizni is lehet. A lemondott Gergely Stella helyett elnöknek egyhangulag dr. Lövinger Rezsőné drasszony választott, akinek személye kellő biztositók arra, hogy az egyesület virágozni is fog. De természetesen az elnök még nem tehet mindent! A közönségnek is pártolnia kell a fiatal egyesületet azzal, hogy tagjai sorába lép, hogy érdeklődik ügye iránt, rendezendő mulatságait sürün látogatja. És szerintem erre szükség is van, mert nálunk a veszekedés házi-jában, ahol semmi egyetértés nincs, elcsor-

ban támogatnia kell minden értelmes embernek az olyan egyesületet, mely felekezeti és társadalmi különbség nélkül fogad tagjai közé minden intelligens leányt. A sokat emlegetett széthúzó társadalmat talán ép ez az egyesület fogja összehozni, ez fogja talán közelebb hozni az embereket egymáshoz, erre lesz alkalom a hosszú téli estéken bőven. Felolvasás, tea-estély, táncmulatság, — mindez jótékony célra — azt hiszem elég változatos program, ahhoz, hogy ha másért nem, de már az unalom elűzéseért is a leány egyesület tagjai sorába lépünk.

Arra kérem tehát a tisztelt cikkíró urat, hogy függessze fel ítéletét és ha meg akar győződni arról, hogy van leány egyesület, akkor f. hó 12-én délután 3 órakor menjen el a városháza tanácskozó termébe, leány egyesületi gyűlésre. Majd meglátja hogy különben is érdemes elmenni, mert talál annyi szép leányt, amennyit csak akar és be is láthatja, hogy a leány egyesület tényleg van.

Szi.

Örvendtes hír. Örömmel adjuk közé azt a hírt, hogy a „Megállóhely“ kérdése mégis valahára dűlőre jut és biztos forrásból tudjuk 1910-re meglesz. Arról is értesültünk, hogy a Póstaigazgatóság a jelenlegi posta épület kis udvara és a helyiségek szűk volta miatt a forgalomnak megfelelő nagy s tágas helyiséget keres. A posta főnök azon fáradozik, hogy nem-e akadna olyan vállalkozó, aki megfelelő helyen a mai kor igényeinek megfelelő szép monumentális posta palotát építsen. Amint értesültünk minden felé alkalmas szép helyet keres. Mi már e lapok hasábjain sokszor hangoztattuk hogy a postának a vasuti megállóhellyel együtt egy tető alatt kell épülnie mert ha épül a város közepén a megállóhely a közérdekre ép olyan rendkívül fontos hogy a posta is ott épüljön a város kellő közepén mert semmi esetre sem lehet közből úgy a nagytársulatokra való mint a községbeliekre hogy a posta hivatal merre épüljön nehogy úgy járjunk mint a járásbíróssággal. Elvárjuk községünk előljáróságától képviselő testületétől és községünk lelkes erélyes bírójától ki annyit fáradt a megállóhely létesítése ügyében, hogy azt a pár méternyi területet, mely a posta kiegészítésére a megálló helyel kapcsolatban még szükséges volna a postakincstárnak ingyen felajánlja a ecélból, ha kell mielőbb rendkívüli közgyűlést hívjon össze, nehogy ismét egy ilyen közérdekű épülettel elkéssünk mint annak idején a vasuti állomással. Mozduljon meg az egész község e fontos terv érdekében mert a postapalota a község piactérén a megálló helyel kapcsolatban legyen. Gondolja meg a képviselőtestület, mily horderejű a kereskedő, és iparosokra, hogy a postájuk, a város kellő közepén áll, ha már piactérből megállóhelynek át kellett engednünk bizonyos teret, nem veszünk vele semmit, ha még ezt egy pár méterrel hosszúságban megtoldjuk, épít a kincstár olyan szép palotát mely a várost díszíteni fogja. A piac nem veszít, a város nyér gondoljuk meg csak, hogy a posta akár a zagyvai rakodónál akár a villanygyárnál épülne. A posta olyan üzlet melyet bárhol felkeresnek. Mint értesültünk e célra fenti kert telek van kiemelve, mintán a községben más megfelelő telek nincs. Jó lenne ez? Tudják azt, hogy annak idején a képviselőtestület e célra a szükséges ingyentelket felajánlotta a piactéren, de a posta kincstár akkor nem fogadta el, most valószínűleg a viszonyok megváltoztak, üssük a vasat.

Iskoláink. A polgári iskola befejezte a beiratásokat és hétfőn megkezdődött az előadás, valamint az acélgyári bányatársulati népiskolában is. Az állami népiskolában f. hó 9-ig tart a beiratás és az ugynevezett ev iskolát kivéve, mely még nem kész, ezen iskolában f. hó 9-én kezdődik az előadás. A polgári fiú iskolában a beírt tanulók, száma eddig 160. jóval több mint tavaly, különösen népes az I osztály hol eddig már 54 tanuló lett felvéve. A leányiskolába 106 tanuló van beírva itt is jóval népesebb az I osztály mint tavaly. A népiskolában körülbelül 1000 lesz a beírt gyerekek. Most látszik csak mennyire szükséges volt az államosítás. Az első körzet (somosnyfalusi utca, gyári utca) tanító: Kirchner Béla, Geitner Sarolta II-ik körzet községünk több része a póstáig tanítói a fiúiskolában Barna Rezső, Eckstein Lipót, Erdődi Mihály, Szeredi János igazgató Holcsek Antal, a bánya iskolában özv Földes Henrikné Holcsek Antalné Csép Mária, özv. Stumpfne igazgató Omilyák Flóris, III. körzet a póstától az allomásig. Forgács Akna, Ujakna) tanítói Gazdik Gizella, Szántóné Jungmann Margit Takács Mór, igazgató Stankovits János.

Egy merénylő öngyilkossági kísérlete. Körülbelül két éve annak, hogy egy Lapaj nevű cigány levante kertel Lórik, inászói teleptisztító leánya körül, üldözi szerelmével, de a keményszívű hajadon hajthatatlan maradt, és folytonosan visszatartotta, a mi annyira elkeserítette, a boldogtalan szerelmes pháraót, hogy körülbelül másfél esztendő előtt, mikor a leány a szobában ruhát mosott, Lapaj odalopódzott a szoba ablakához és azon keresztül revolvéréből többször lőtt a leányra, az egyik löveg a leány altestébe fáródott, és oly súlyosan megsebesítette, hogy kb. hat hétig élet-halál között lebegve, nyomta a balassagyarmati kórház ágyát. Lapajt akkoriban lefőlelték, és büntetésének kitöltése után, ismét felbukkant Inászón, és amint látszik, állandó, hűséges szerelme engedékennyé tette a leányt mert jó egyetértésben éltek együtt, Lórik apó kunyhójában. F. hó 6-án, ismét kitört a viszály a két szerelmes között. Heves szóváltás után melynek folyamán Lapaj kést ragadva mindenkit leszállással fenyegetett; de a részben megakadályozva, duhús Don Juan tájékozva a közeli erdőbe futott a hol szabadszerűen, felakasztotta magát. Mintán a cigányok látták, hogy Lapaj cserpet sem tréfal, odasiettek a földöklőt hamarjában kiszabadították kényelmetlen helyzetéből. A kiábrándult Lapaj csakhamar magához tért, és ma már kutyabaja sincs.

Megőrült cigányasszony. Csemer Rozália mátraverebélyi cigányasszonyt elhagyta a férje és egy rimóczi cigány leánnyal szülte össze a levét. A volt felesége ezt annyira szívére vette hogy beleőrült és mint közveszélyes őrültet kényszerzubbonyban szállították a balassagyarmati kórházba. Hja a szerelem — sőtét verem.

Új ifjusági folyóirat. Jó Pajtás címmel indul, meg október hó elsején egy új képes heti gyermeklap. Szerkesztője Sebők Zsigmond, legünomabb tolia írónk egyike kit Maczkó történetei és egyébbb ifjusági művei révén minden gyermek ismer és szeret, munkatársai Benedek Elek, Mikszáth Kálmán, Rákosi Viktor, Molnár Ferencz, Szőlősi Zsigmond, Lévai József, Kozma Andor, Lipcsey Adám és sok jeleseink A Franklin társulat kiadásában megjelent ifjusági folyóiratot ifjuságunk figyelmébe ajánljuk előfizetési ára egész évre 10 K. egyes szám ára 20 fillér.

Csendélet Salgótarjában. Nagy láma verte fel az utca csendjét f. hó 6-án d. u. 1 és két óra között öt részeg bányász névzetint, Csaba, Bazsó Pojdák és Fejes délelőtt 8 órától a bányatársulati kaszinóban mulattak. Mámoros állapotban feljöttek énekelve a főutcaira. A Vadász szálloda előtt Mikula József rendőr csendre intette őket. A garázda részeg legények ennek eleget nem tettek mire a rendőr őket a község házára bekísérni akarta. Bazsó az engedelmeséget megtagadta sőt egy nála levő késsel nyakgerincen szúrta Pojdák pedig a Mikula segítségére siető Papp István rendőrtől elvette a kardot s az oda siető Varga István rendőrt megütötte miután a rendőrök a garázdaalkodókkal nem bírtak a csendőrökhöz segítségért folyamodtak. A csendőrök, kiket már Pollacsek Ignác vendéglős telefonon értesített a helyszínére siettek és az elfutott legényeket összetogdosták Bazsától a rendőrkardot elvették, azokat megvasalták és a község házára kísérték, hol aztán a feljelentést megtették. A megazúrt rendőrt lakásán ápolják.

Öngyilkosság. Stagner Kálmán acélgyári munkás vasárnapról hétfőre való éjjel öngyilkossági szándékából balkezén felvágta az ereket Szerencsére a takarítónője idején észrevette és a gyors orvosi segíellyel meg lehetett menteni. Az öngyilkosság oka mint mondják szerencsétlen házasság élet,

Nyiltér.*)

A nagyérdemű közönség figyelmébe!

Válaszolva Hegedűs József losonczy kormáros és fényképész főmédvényére tisztelettel felhívom a közönség figyelmét arra, hogy én a Hegedűs névvel annyiban is nem élek vissza, mert e név hallatára megrendelőimet (ha üzletem megnyílik) mértőföldre elriasztanám.

Egyben pedig jelzem, melyről jó bizonyítványaim tanuskodnak, hogy praxisomat a legelőkelőbb bel — ugyszintén külföldi műtermekben szereztem. Arra nézve pedig hogy én vándor „Códakos“ vagyok sértést nem találok, mert ha különb munkát és sikert akarok elérni putikban nem ülhettem, mint azt az illető és engem rágalmazó kormáros tette.

Műtermünk már nov. hó 1-én a legmodernebben berendezve megnyílik.

Mazouch Rihárd collegám jelenleg gyakorlatra van bevonulva, s ő úgy mint én megérkezésekor a kellő választ a lapba megadja.

Salgótarján, 1909. szeptember hó.

Tihanyi Sándor,
okl. fényképész.

*) E rovatban közöltekért nem felelős a Szerk.

840/1909. sz. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kassai kir. törvényszéknek 1909. évi 1092. sz. végzése következtében dr. Silberger József kassai ügyvéd által képviselt Stotter Leo javára 207 K s jár. erejéig 1909. évi március hó 4 n. foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 2210 kor. becsült következő ingóságok, n. m: áruk nyilvános árverésen eladatnak.

Mely Árverésnek a salgótarjáni kir. járásbírósság 1909-ik évi V. 111/6 számú végzése folytán 4 kor. hátr. tőköv., 207 knak 1908. szept. 3-tól 1909. márc. 3-ig járó 6% kamatai, 1/2% váltódíj és eddig összesen 98 kor. 81 fill. bíróilag már megállapított költségek erejéig, Salgótarjában vhtást szenvedettnek a piactéren levő üzletében leendő megtartására 1909. évi szeptember hó 24-ik napjának d. e. 10 órája határidőn kifizetik és ahhoz a venni szándékosok ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. évi szept. 6 n.

Krúdy Dezső, kir. bír. végrehajtó.

943/1909 vhtó szám.

Árverési hirdetés.

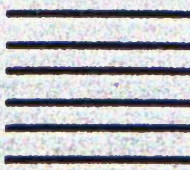
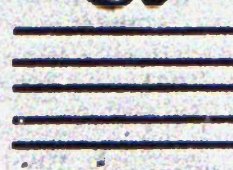
Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közzhírré teszi, hogy a budapesti keresk. és vhtó kir. törvényszéknek 1907. évi 125055. sz. végzése következtében dr. Reich József bpesti ügyvéd által képviselt Magyar Ella javára 500 kor. s jár. erejéig 1907. évi nov. hó 28-án. fogatosított kielégítés végrehajtás útján le- és felülfogalt és 3089 kor.-ra becsült következő ingóságok u. m.: szobabutorok, bőrárak, csizmák, cipők stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a salgótarjáni kir. járásbíró 1909. évi V. 601/4. számú végzése folytán 500 kor. tőkekövetelés, ennek 1907. évi nov. hó 4. napjától járó 6% kamatai, 1/2% váltódíj és eddig összesen 78 kor. 36 fill.-ben bírósággal már megállapított költségek erejéig Salgótarjában, alperes üzletében és lakásán leendő megtartására 1909. évi szept. hó 23-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhozavenni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Salgótarján, 1909. szept. 6-án.

Krúdy Dezső, kir. bír. végrehajtó.

**Iskola
könyvek
ujak és
használtak
kaphatók a
BOROS
nyomdában.**

Egy ház
 eladó.

Cím a Boros nyomdában.

Magyar gyártmány!**Hazai találmány!****Időt, munkát és pénzt takarít meg, ha ruhakifőzősénél a**

Schvarcz-féle
MOSÓ ZSIRT
használja.

Egyedüli szer, mely a ruhát hófehérré varázsolja, anélkül, hogy azt legcsekélyebb mértékben is rongálná.

Használati utasítás. A fehérmű kifőzéséhez egy üst vízbe 1/8 kilo mosózsirt teendő, miáltal a káros hatású lúgkőszóda, clórmész fehéritő stb. ártalmas szerek használata feleslegessé válik.

Kilogrammja 40 fillér.**Kapható minden jobb fűszerüzletben.**

**Gyártja Schwarcz Herman fia szappangyára
Salgótarján.**

Telefonszám: 29.**Sürgőnycím: „Szappangyár.”**

**Gramophon 3 lemezzel 15 forint. Óriási gramophon 25 forint. Új két oldalon
játszható lemezek 50 kr., 1 frt., 1 frt. 50 kr. 2 frt. Phonográf 3 frt. 90 kr.**

Hengerek 75 kr. kapható:**Jelsavszky Károly****Salgótarján, Hirsch-kolónia.**

**Két kétszobás, vagy egy négyszobás lakás
konyha, éléskamra, pince és egyéb mellékhelyiségekkel együtt
november 15-étől kiadó.**

Felvilágosítást ad Márer Lajosné.**Kiváló gyógyhatású****erős tápszertartalmazó**

**TOJÁS és CSOKOLÁDÉ
COGNAC.**

**Különösen lábbadozók, aggók, betegek és gyermekek
erősítésére is, orvosok által nagyon ajánljatik.**

Kizárólagos egyedüli elárusítási hely Salgótarjában:**Gábor Zoltán fűszer és csemege üzletében.**